

ช่วย

“สัมมา อระหัง”

หน่อย

คุณนวรรตน์ อัจฉนาบุล
ชาวอุตรดิตถ์

ไปวัดพระธรรมกายครั้งแรก ๒๒ เมษายน ๒๕๕๓
ในพิธีรับใบแก้วของอุบาสิกาแก้วหน่ออ่อน ๕๐๐,๐๐๐ คน
เมื่อจบการอบรม พี่เลี้ยงมอบเหรียญปราบมารให้
เธอนำไปใส่กรอบอย่างดีและใส่ติดตัวตลอดเวลา

เปรี้ยว!! เสียงดังเหมือนฟ้าผ่าพุ่งเข้าไปกระทบประสาทหูของ
คุณนวรรตน์ ในช่วงนั้นเธอรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างพุ่งมากระทบกรณ
เธออย่างรุนแรง พร้อม ๆ กับความรู้สึกของเธอก็ดับลง โดยไม่มีเวลา
คิดว่าอะไรเกิดขึ้นกับตัวเอง

ก่อนประสพอุบัติเหตุ คุณนวรรตน์ อัจฉนาบาล บอกกับตัวเองอย่างมีความสุขว่า “อีกไม่กี่วันแล้วสินะ ที่เราจะได้ไปนั่งสมาธิที่สวนพนาวัฒน์” แต่สุดท้ายเธอต้องไปนอนโรงพยาบาลแทน เพราะขณะที่เธอขับมอเตอร์ไซด์จะไปเอาชุดขาวที่บ้านคุณแม่ในอำเภอลับแล มีวัยรุ่น ๒ คน ช้อนมอเตอร์ไซด์กันมา แล้วชิงฝ่าไฟแดงพุ่งมาชนรถเธออย่างจัง จนเธอกระเด็นตกจากรถ หัวกระแทกบาทวิถีหมดสติ เลือดนองพื้นคอพับ จนใคร ๆ พากันคิดว่าเธอคอหักตายไปแล้ว ไม่นานนักรถป้อเต็กตึงก็นำร่างของเธอส่งโรงพยาบาลอุดรดิตถ์ ส่วนนักชิง ๒ คน คงตกใจ หายต่อมไปเลย

ช่วงที่หมดสติ คุณนวรรตน์ฝันว่าอยู่ในห้องที่มีตสนิท แล้วอยู่ ๆ ก็มีแสงสว่างเป็นจุดเล็กนิดเดียวปรากฏขึ้น เธอวิ่งไปที่แสงนั้น เพราะอยากออกจากความมืด ทันใดนั้นมีเสียงพูดขึ้นว่า “จะไปไหนลูก” เธอมองไปก็เห็นคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง แต่กายของท่านใสเหมือนน้ำ เธอตอบคุณยายไปว่า “จะไปจุดสว่างนั้นค่ะ” แล้วก็ออกวิ่งต่อไป แต่คุณยายรีบห้ามว่า “ไปไม่ได้ลูก มาทางนี้” แล้วคุณยายก็กระซอกข้อมือข้างซ้ายของเธออย่างแรงจนรู้สึกถึงกายเนื้อ เธอจึงได้สติและพบว่าตัวเองอยู่ในห้องไอซียู ตอนนั้นเธอกำลังสะลึมสะลือ มึน ๆ ยังลืมตาไม่ได้ ซึ่งเป็นอาการที่สมองถูกกระทบกระเทือนจนระบบการสั่งงานเสียไป

เมื่อรู้สึกตัว สิ่งแรกที่คุณนวรรตน์นึกถึง ก็คือเหรียญปราบมาร ที่ห้อยอยู่ที่คอ และในขณะที่เธอนอนอยู่นั้น จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงพระสวดมนต์ และมีเสียงจากข้างในบอกว่า “ช่วย ‘สัมมา อะระหัง’ หน่อย”

“ สิ่งแรกที่คุณนวรรตน์นึกถึง ก็คือ
เหรียญปราบมารที่ห้อยอยู่ที่คอ
และในขณะที่เธอนอนอยู่นั้น
จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงพระสวดมนต์
และมีเสียงจากข้างในบอกว่า
‘ช่วย ลัมมา อะระหัง หน่อย’ ”

เธอจึงทำตาม และตลอดเวลาที่นอนอยู่บนเตียงคนป่วย เธอยังคงภาวนา
“ลัมมา อะระหัง” ไปเรื่อย ๆ และอธิษฐานขอให้หลวงปู่ช่วย

เนื่องจากศีรษะของเธอฟาดพื้นอย่างแรง หมอจึงต้องสแกน
สมอง ผลการตรวจพบว่ามีเลือดคั่งในสมองเยอะมาก เธอได้ยินเสียง
คุณหมอบอกญาติ ๆ ว่า “ต้องผ่าตัดเอาเลือดที่คั่งในสมองออกด่วน
แต่..หมอไม่รับประกัน โอกาสรอดมี ๕๐ : ๕๐ ถ้าโชคดีรอดตายก็ต้อง
เป็นอัมพฤกษ์ ให้ญาติทำใจได้เลย” ตอนนั้น พี่ ๆ น้อง ๆ ของเธอ
ร้องไห้ระงมอยู่ข้างเตียง

ขณะนั้น ญาติทุกคนอนุญาตให้หมอผ่าตัด แต่คุณแม่สามีของเธอด้านว่า “ไม่ให้ผ่า” เพราะเกรงว่าผ่าแล้วจะแยกว่าเดิม แต่หมอบอกว่า “โดยหลักการแพทย์ควรจะผ่า ถ้าตัดสินใจเข้าโอกาสรอดก็ยิ่งน้อยลง”

คุณนรรัตน์ล้มตาหรือพูดได้ตอบกับใครไม่ได้ ได้แต่ภาวนา “สัมมา อะระหัง” ไปเรื่อย ๆ และนึกถึงเหรียญหลวงปู่ราชมารอย่างต่อเนื่อง

อยู่ ๆ ก็เห็นองค์พระใสเหมือนแก้วผุดขึ้นมาแทน เธอมององค์พระที่เห็นในสมาธิไปเรื่อย ๆ ไม่น่าเชื่อว่า วันต่อมาคุณหมอมาสแกนสมองเพื่อหาข้อสรุปว่าต้องผ่าตัดหรือไม่ กลับพบว่าผลสแกนสมองครั้งที่ ๒ ไม่พบเลือดคั่งในสมองเลย

ในทางการแพทย์ถือว่าเรื่องแบบนี้ไม่ธรรมดา เพราะปกติถ้ามีเลือดคั่งในสมอง แค่วันสองวันมาสแกนใหม่ต้องเจอแน่นอน ทั้งไว้นานเป็นเดือนยังเจอเลย แต่จะเห็นว่าเป็นเลือดเก่า แม้ในกรณีที่เลือดคั่งน้อยกว่านี้ก็ยังสแกนเจอ แต่มีเลือดตั้งมากมายคั่งอยู่ในสมอง สแกนแล้วกลับไม่เห็นเลือด ไม่รู้หายไปไหนหมด แบบนี้แปลก ทำให้หมอถึงกับตะลึงงัน ตรวจผลซ้ำแล้วซ้ำอีก และบอกว่า “เป็นไปได้ยังไง เมื่อวานก็เห็นมีเลือดคั่งอยู่ วันนี้หายไปแล้ว ตั้งแต่หมอเกิดมาไม่เคยเจอเคสมหัศจรรย์อย่างนี้เลย”

หมอหาคำตอบไม่ได้แต่คุณนรรัตน์หาได้ เธอบอกกับทุกคนว่า “ที่รอดมาได้เพราะหลวงปู่วัดปากน้ำช่วยไว้ ไม่งั้นเป็นผุยฟงไปแล้ว” และจากที่หมอบอกว่า เธอจะตายหรือไม่ก็ต้องเป็นอัมพฤกษ์ กลายเป็นว่านอนโรงพยาบาลอีกแค่ ๗ วัน ก็หายเป็นปกติ กลับบ้านได้ไปทำงานได้

■ ทุกคนที่รู้เรื่องต่างอัศจรรย์ใจ เกิดความศรัทธาและเชื่อมั่นในความศักดิ์สิทธิ์ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร ว่าท่านมีอำนาจ มีเมตตา และมีพระคุณกับลูกหลานสุดจะประมาณ

ในช่วงนั้น ขบวนการรอดตายหายป่วยของคุณนรรัตน์แพร่สะพัดไปทั่วโรงพยาบาล จนมีนักศึกษาแพทย์ฝึกงานคนหนึ่งที่แอนตี้วัด ไม่เคยคิดจะไปวัดเลย ทั้ง ๆ ที่คุณพ่อของเขาก็ชวนไปวัดพระธรรมกายบ่อย ๆ แต่พอเจอเคสนี้ นักศึกษาแพทย์รีบไปวัดกับพ่อเลย อย่างนี้พ่อดีใจนะ 😊 เพราะอยากให้ลูกได้บุญกับหลวงปู่บ้าง